

Нѣжно се издуваха пердетата,
и летѣше златенъ книженъ прахъ,
люшкаха се даже и поетитѣ
върху потѣмнѣлата стена.

И тогава взимаше ти трескаво
смачканъ листъ и старъ изгризанъ моливъ
и съсъ букви, криви и отсечени,
стихове написваше за „Пролѣтъ.“

Помнишъ ли вѣтрецѣтъ, който тичаше,
вѣеше афиши и пране
и въ прозореца за мигъ надничаше
за да чуе твойтѣ стихове ?

ПОМНИШЪ ЛИ дългитѣ ноци по пуститѣ улици,
синитѣ облаци, лампитѣ въ ленти безкрайни ?
Въ тежкитѣ сѣнки на кѣщитѣ, малкъ, загубенъ,
ти съсъ другари рушеше свѣтовнитѣ тайни.

Бѣхте вий скитници, стари моряци, бунтовници ;
бѣхте поети, герои, търсачи на перли ;
книги, поеми прочетени, вий си припомняхте
сѣкашъ си спомняхте собственитѣ преживѣлици.

Колко бѣ малкъ свѣтътъ и безкраенъ животътъ :
щѣхте въ далечни и топли морета да скитате,
щѣхте гори, континенти, рѣки да кръстосвате,
щѣхте огромни, велики поеми да пишете.